

Lezingen: Jeremia 33: 14- 16 en Lucas 21: 25 – 31

Als je vandaag de dag de nieuwsuitzendingen voor de tv bekijkt, of de krant leest en dan geconfronteerd wordt met het leven van alle dag, dan kun je twee dingen doen: of je sluit je ogen voor de werkelijkheid, of je droomt weg en denkt: het zal allemaal wel, laat maar waaien..

Je kan ook proberen het wereldgebeuren allemaal een beetje te begrijpen en erover na te denken in hoever de zaken in elkaar zitten, welke verbanden er te leggen zijn. Waarom doen mensen zoals ze doen?

Je wilt het gewoon weten, want je leeft in die wereld, en die wereld is ook jouw zaak.

Anders gezegd, er zijn twee levenshoudingen: 1. wegkruipen, achteroverzitten en 2. geïnteresseerd zijn in, erbij zijn, oog hebben voor de feiten.

Door de uitspraken van Jezus in de directe rede te plaatsen, - Lucas schrijft over Jezus - schetst Lucas ons vanmorgen een man die alles doorziet. Een man die als het ware over de bergen heen kan kijken!

Lucas probeert ons mee te laten voelen hoe het is, om over die bergen heen te kijken, vooral op een moment dat zijn hoofdstad Jeruzalem platgebombardeerd is, er van de tempel niets meer over is....

In zijn zienswijze: hoe die Romeinen als het ware 'de joodse staat' hebben vernietigd en daarbij de bevolking over de kling deed jagen.

Daarom zette Lucas dit grote probleem terug in de tijd en wil daar, zo lijkt het wel, mee bereiken dat de burger, zijn lezer, de moed niet verliest.

Hij probeert zijn lezerspubliek mee te nemen in een prachtig beeld, een visioen, na dat *horrible* jaar 70 van zijn, dus onze jaartelling.

Lucas ziet dan langzaam zijn lucht opklaren en herkent de Mensenzoon in en met prachtig poëtische bewoordingen als "*Komend op een wolk, met grote macht en heerlijkheid.*"

De toekomst ligt voor de mensen open. Er wacht ruimte

Wat kunnen die verhalen in de bijbel ons tot de verbeelding spreken! Lucas is tenslotte de man van de mooie verhalen, hij komt met de meest sprekende voorbeelden, met de meeste indrukwekkendste parabels. Een aanrader voor de spaarzame vrije tijd deze verhalen te lezen.

Lucas ziet vergezichten. Je mag je dan de vraag stellen of hij er zich toen van bewust geweest zal zijn, dat eeuwen na hem zijn vergezichten nog betekenis zouden hebben?

Zal hij hebben kunnen bevroeden, dat zijn verhalen tot op de dag van vandaag invloed kunnen hebben en als voorbeeld mogen dienen om mensen ruimte te bieden....power te geven, verwachtingen te koesteren!?

Om ook al die mensen de gelegenheid te geven op 'een wolk plaats te nemen'.

Voor ons modern vertaald om bijvoorbeeld 'ruimte te nemen om te mediteren....'? Daaruit weer kracht te generen en er 'tegen aan te gaan'?

Mag dat voor de meest verantwoordelijke leiders in de wereld de drijfveer zijn om vrede te scheppen? Met zorg voor een eerlijke verdeling in stad en land, en voor de vele andere bevolkingsgroepen een goede zorg voor huis en haard?

Zitten daarom ook niet alle jonge ouders 'op hun wolk' in het nadenken over opvoeding en toekomstverwachting?

Juist dan komt religie om de hoek, *religare* is verbinden! Daarom die act van verbondenheid van de doop, de verbinding met vandaag, maar ook voor morgen. Het leven begint, laten we dat vieren...

Onze evangelieschrijver van vanmorgen wil daar graag handen en voeten aan geven, wil met zijn verleden niet alleen zijn geschiedenis weergeven, maar voorbeelden stellen die tot nadenken stemmen.

Lucas wist toen al dat al dat *l'histoire se repète* is, de geschiedenis dat zich herhaalt.

Dan is het ook begrijpelijk, waarom hij dit hoofdstukje eindigt met de parabel over de vijgenboom, voor hem zijn van oudsher bekende beeld van 'trouw aan wet en profeten', zo eenvoudig en zo belangrijk vertaald in: Heb God lief en de naaste als

jezelf. De edelste stelling aller tijden', zou ik haast zeggen. Zijn boom, zijn vijgenboom begint uit te botten!!

Lucas wil met dit simpele voorbeeld kracht bijzetten, zijn lezer erop attent te maken, door die uitspraak van Jezus het 'van de daken te willen schreeuwen': de toekomst open ligt wat er ook gebeurt in je leven!!

Bladeren zullen weer aan de bomen verschijnen, maar jij mens zult dan elke keer weer gaan ontdekken, ondanks zorg, ondanks inspanning, ondanks misschien wel tegenwerking in je leven, met die Thora en Tenach in je hand, met die wet en profeten in je hoofd, er meer moet zijn dan alleen maar een weten, een gebeuren: er een kracht in het leven moet zijn gegeven.

Een kracht, dat niet beperkt blijft tot vijgenbomen, tot planten die gaan groeien, maar tevens realiteit is bij mensen. Een power, een geest, een invloed dat leven geeft, dat mensen doet leven.

Lucas heeft die *power* willen verwoorden met het weer jaarlijks terugkomen van de bladeren. De kerk heeft die *power* willen symboliseren met olie op onze hoofden als een liefelijk subtiel gebeuren, als een hart onder de riem steken: jij mens, bent met kracht uitgerust om toekomst te bewerkstelligen!

Wees niet bang er tegenaan te gaan, want dat 'rijk van God' is nabij, dat rijk met zijn eigen tijd. Onze tijd! Laten we beginnen!